

Pinsedag d. 31. maj 2020

Salmer:

290: I al sin glans nu stråler solen

448: Fyldt af glæde over livets under

Vi står her og vifter med vores flag

292: Kærligheds og sandheds ånd

287: Kraften fra det høje

240: Dig være ære

Prædikentekst: Johannesevangeliet 14,15-21

Jesus sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve. Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer. Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham.«

Hvis man siger til sin ægtefælle, en ven eller en nabo: ”Elsker du mig, så hold mine bud” eller ”Hvis du virkelig holder af mig, så gør, som jeg siger.”, så er man ikke i gang med en god og konstruktiv samtale. Så er man ikke i gang med et stykke kærlig kommunikation. Nej, det lyder mere som om, at man bruger den andens kærlighed til at tvinge sin vilje igennem. Som en sidste desperat udvej efter en lang og træls diskussion tager man nu den andens kærlighed som gidsel og vil kun befri den, hvis man får sin egen vilje, hvis man er sikker på, at tingene bliver gjort på den måde, man vil have det.

Derfor kan man godt få Jesu ord lidt galt i halsen eller snuble lidt over dem. Jesus siger netop: ”Elsker I mig, så hold mine bud” Hvem er han, siden han taler sådan til os? Sådan taler to ligeværdige i hvert fald ikke til hinanden. Sådan taler to mennesker ikke konstruktivt til hinanden.

I Det Gamle Testamente hører vi lignende sætninger. Da Gud er ved at give de ti bud til Moses siger han: ”dem, der elsker mig og holder mine befalinger, vil jeg vise godhed i tusind slægtled.” Med andre ord: Hvis I elsker mig og holder mine bud, så vil jeg gøre godt mod jer for evigt.

Gud er ved at lave en pagt. Ordet ”pagt” er vist ikke ét ord, man bruger så ofte i daglig tale. Men vi støder alligevel på det i forskellige sammenhænge. Der var en julekalender, som hed Pagten i 2009. Hvis man kan huske Indiana Jones filmene, så er han på jagt efter pagtens ark i en af dem. Eller de historisk interesserede har nok hørt om den ikke-angrebspagt, som Tyskland og Sovjetunionen underskrev i 1939. En pagt er en vigtig og bindende aftale, der indgås mellem to eller flere parter.

Og det er altså sådan én, som Gud laver med sit folk på Sinais bjerg, da han giver dem de ti bud, mange hundrede år før Jesus levede. Han laver en vigtig og bindende aftale. ”Hvis I overholder de her bud, så vil jeg gøre godt mod jer. Hvis I overholder de her bud, så viser I mig, at jeg er jeres Gud.”

Så når Jesus siger ”Elsker I mig, så hold mine bud”, så har disciplene nok tænkt på Moses, pagt og de ti bud. Og Jesus er netop ved at forberede sine disciple på, at der kommer en ny pagt. For den gamle pagt mellem Gud og det jødiske folk gik ikke altid godt. De overholdt den ikke, de levede ikke inden for de regler, som Gud havde skrevet på nogle stentavler. De fandt på deres egen gud.

Der må en ny pagt til. Og der må en anderledes pagt til. Gud er stadig den samme. Hans evige kærlighed og evne til at holde, hvad han lover, har ikke forandret sig. Og når Jesus siger, at ”Elsker i mig, så hold mine bud”, så viser han klart, at kærlighed og handlinger stadig hører sammen. Men det som om, at Gud har ændret strategi på i hvert fald to måder:

Dels steg Jesus helt ned på jorden. Jesus og menneskeheden mødtes ikke på midten, som Gud og Moses gjorde på Sinais Bjerg. Gud steg ned, Moses gik op. I den nye pagt satser Gud derimod alt. Han giver sig helt, han går helt ind i den verden, han har skabt og elsker, for at lave en ny aftale. Han kunne godt have droppet sin menneskehed. Lænet sig tilbage i skuffelse og sagt, at ”nåh, det gik ikke. Nu må de selv rode med deres problemfyldte liv. Jeg giver op”. Men det gjorde han ikke. Han planlægger en ny pagt, han gør et nyt forsøg, han prøver på en ny måde. Og han holder ikke noget som helst tilbage, han satser alt, han sender sin egen søn helt ned til os. Så Guds nye strategi

betyder for det første, at
han stiger helt ned til os for at gøre et nyt forsøg, for at skabe en ny pagt.

For det andet, så ændrer Gud nu medie. Det med stentavler, det fungerede ikke. Nu skal der noget nyt til, nu skal der kommunikeres på en anden måde. Gud vil nu ikke længere skrive sine love på stentavler, men på mennesker. Og det på to måder:

Den første måde er Jesus selv. Han er Guds lov. Han overholdt Guds bud og viste, hvordan de skulle leves ud. Love og bud er ikke bare ord og idéer, teorier og tanker om, hvordan et godt liv kan leves. Guds lov skal leves ud. Ja, love og bud sætter en ramme om, hvordan et liv kan og skal leves, og Jesus levede fuldstændig inden for den ramme. Han var og er Guds levende lov. Han viser os, hvordan livet skal leves. Derfor skal disciplene og vi leve, som han gør det. Derfor skal han være vores lærer og vi hans disciple. Vi skal gøre som ham, lære af ham. For han levede et perfekt liv uden fejl. Han er Guds lov skrevet på et menneske, formet som et menneske.

Men Gud går videre end det. For Jesus levede ikke i vores verden i mere end godt 30 år. Ikke alle har haft mulighed for fysisk at møde Guds levende lov. Derfor må der mere til. Guds lov må også skrives et helt andet sted:

Læsningen fra Jeremias' Bog i Det Gamle Testamente taler klart om, hvor det sted er:

”Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.”

Den dag, Gud laver en ny pagt med sit folk, så vil han lægge sin lov i deres indre og skrive den i deres hjerte.

Loven var først på nogle stentavler. Siden blev den levendegjort og levet fuldstændig ud af Jesus. Og en dag skal den rykke endnu tættere på os, endnu længere ind. Den skal leve i mennesker. Skrives på mennesker. Lægges så dybt i mennesker, at de ikke kan glemme den eller overhøre den.

Så samtidig med at Jesus af al magt forsøger at lade sit liv og sine tanker smitte af på disciplene, så er han også ved at forberede dem på det her næste skridt. At loven, at Guds bud, at Guds vilje for vores liv, en dag skal rykke endnu tættere på, ja, bo i mennesker

Elsker I mig, så hold mine bud, siger han og fortsætter: og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer.

Jesus vil altså forlade sine disciple. Han vil selv tage tilbage sin far, være deres talsmand der. Og han vil så sende dem en anden talsmand, som aldrig skal forlade dem: sandhedens ånd. Guds ånd.

Guds ånd kaldes meget forskelligt og har mange funktioner. Han trøster, han overbeviser om synd, han giver liv, han inspirerer og taler. Men en af hans vigtigste funktioner er sandheden. Guds ånd taler sandt. Han peger på Jesus, som selv er sandheden. Han er en samvittighedens stemme i os, som minder os om Guds love og retningslinjer for et godt liv. Han giver os dårlig samvittighed, når vi har talt usandt og gjort noget, som ikke hænger sammen med et godt og kærligt liv. Han giver os fred i hjertet, når vi har truffet en beslutning, som ikke var den letteste, men det rigtigste.

Guds ånd minder os også om sandheden om os selv. At vi er elskede skabninger, som Gud har skabt i sit billede. Derfor har vi værdi. At vi er faldne mennesker, som i sidste ende fortjener straf, fordi vi har vendt os bort fra Gud. At vi i troen på Jesus er frelste og frie mennesker, som kan gøre os håb om evigt liv. Og Guds ånd, sandhedens ånd, forsøger selv hver dag at forme os mere og mere i sandhed og kærlighed og virke i os indefra. Der er nok at arbejde med, i hvert fald i mit liv.

Det er altså den nye pagt, som Gud ønsker lave med mennesker. At vi lever inden for de rammer for livet, som Jesus viser os med sit liv, og at vi lytter til den ånd, som på mange forskellige måder taler sandheden i vores hjerte. Den ånd, der som Guds levendegjorte lov er flyttet helt ind i vores indre.

Det er som om, at Gud har accepteret, at hvis der bare skal være en lille chance for, at vi kan leve et liv nogenlunde inden for pagten, så må han selv gøre arbejdet. Så må han selv flytte ind i os. Så må han selv igen og igen minde os om sandheden og skubbe os i retning af den.

Tusindvis, ja, millioner af mennesker i dag afviser stadig troen på Jesus eller lader den være ligegyldig i sit liv. Ja, selv mange af de mennesker, af os, som forsøger at lade troen være en del af vores liv, lever til tider vores liv på en måde, som ikke passer til den pagt, den aftale, som vi har lavet med Gud, da vi blev døbt og fik Guds ånd.

Man kan vist rolig sige, at der er nok at se til for Guds ånd. Man kan vist roligt sige, at der kun er håb for verden, for kirken, for hver enkelt af os, fordi Guds ånd er aktiv og helt til stede i vores verden. Den peger stadig på Jesus. Den peger stadig på, at vi har værdi. Den peger stadig på, at vi ikke altid lever op til Guds mening med vores liv. Og frem for alt peger den på, at Gud ikke har glemt sin verden eller er blevet ligeglad med sin verden, heller ikke i 2020. Hans kærlighed til os alle er den samme. Han holder stadig hvad lover; han er en tålmodig og nådig Gud og vil altid give os nye chancer og tilgivelse, når vi beder ham om den. Han ønsker stadig, at vi alle skal leve et liv, et pagtsliv, inden for hans klare og kærlige rammer for menneskelivet.

Et liv i tro. Et liv i kærlighed. Et liv i fællesskab. Et liv i sandhed. Må Guds ånd hjælpe os til det.
Glædelig pinse!